

Mogočna skalna pregrada

Loška stena

Irena Mušič Habjan

Najlepši pogled na Loško steno se odpre z mejnega prelaza Predel, na meji med Italijo in Slovenijo. Dolgi greben predstavlja nekaterim samo kup kamenja, naloženega vzdolž asfaltne ceste med Logom pod Mangartom in trdnjavo Kluže, drugim izziv za alpinistične vzpone pozimi in poleti, tretjim pa nepopisen užitek potepanj po brezpotjih grebena in travnatih vesinah nad Balo. Za vse pa velja nekaj: kdor se je enkrat naužil veličastnosti in divjine grebena, se bo tja zagotovo še vrnil.

Stena, Loška stena

Pet kilometrov dolg skalni masiv se mogočno dviguje nad dolinami Loško Koritnico na severozahodu ter Bavšico in Balo na jugovzhodu. Greben s prepadno steno, znano kot naravna znamenitost,

ki se dviga nad Koritnico in z zanimivimi in težko pristopnimi vrhovi ter ozkimi škrbincami, leži v osi severovzhod–jugozahod in je v zgornjem delu s sedlom Čez Brežice "priklopljen" na še en čudovit greben, greben Pelcev. Zagruščena

dolinica V ozebniku pa Plešivec, 2184 m, prvi in tudi najlaže dostopen vrh v našem grebenu, ločuje od Loškega žleba, ki se spušča jugozahodno med Jalovcem in Velikim Ozebnikom na severu.

Če opisovanje grebena nadaljujemo po grebenu proti Klužam, Plešivcu sledi nekoliko nižji Bavh, 2186 m, in še nižji Vrh Goleževice, 2119 m, nato pa se povzpemo na težko dostopen Bedinji vrh, 2175 m. Z njega sestopimo v globoko Konjsko škrbino, 2063 m, od koder lahko prečenje zaključimo in se po zahtevnem travnatem kraškem svetu preloma Lepoč vrnemo na markirano pot, ki pelje po dolini Bale. Poleg Bedinjega vrha tudi naslednja hudo strma travnata piramida, Morež, 2261 m, spada med najlepše vrhove v Julijskih Alpah, vzpona na njuna vrhova pa veljata za najzahtevnejši turi v Loški steni. Na Morež se povzpemo po brezpotju čez Lepoč, vzpon od Konjske škrbine pa je seveda zahtevnejše dejanje, kot tudi samo prečenje vrha in nadaljevanje po grebenu do najvišjega vrha Loške stene, Briceljka, 2346 m. Severovzhodni del grebena je na balenski strani precej razčlenjen, mogočne vrhove, zlasti Morež in Bedinji vrh, pa z bližnjega grebena Pelcev zlahka prepoznamo.

Čeprav je Briceljk najvišji vrh, se lahko nanj povzpemo iz doline Bala po poti, ki jo označujejo zbledle markacije in možici, na kakšne hude tehnične težave pa na njej

ne bomo naleteli. Samo tu je Loška stena pokazala nekaj "usmiljenja" do gornikov, ki zahajajo v divji trentarski svet. V nadaljevanju je greben precej bolj monoliten, sledijo manjše vzpetine Oltarji, 2308 m, Vrh Rup, 2245 m, in Oblica, 2246 m, zaključí pa se z Vrhom Krnice, 2234 m, ki strmo prepada v dolino, nad Koritnico in proti trdnjavi Kluže. Vzpon na katerikoli vrh Loške stene z balenske strani zahteva izurjenega in fizično dobro pripravljenega gornika, ki obvlada gibanje v trentarskih travnatih strminah, se zna orientirati v zahtevnem brezpotju in zna ravnati s tehnično opremo, mora pa biti tudi večš lažjega plezanja. Užitek bo tako neprimerno večji!

Svet vertikale in trave

Iz Loške Koritnice so čez tisočmetrsko steno prvi poiskali naravne prehode na balensko stran domačini in lovci in jo preplezali v območju današnjih Gamsjih stez (III/I-II, 1000 m) v Bedinjem vrhu, Lovske smeri (II-III, 1000 m) v Oltarju in Tumove smeri (III, 350 m) v steni Vrh Rup. Zadnje je kot prvi turist oz. plezalec preplezal dr. Henrik Tuma leta 1909 skupaj z domačinoma (Andrej in Ivan Černuta Voznik). Elegantno smer direktno na najvišji vrh Briceljka sta leta 1930 pripeljala tržaški vrhunski alpinist Emilio Comici ter slovenski plezalec

in umetnik iz Trsta Jože Cesar (Cesar-Comici, V/III-IV, 1100 m). Pet let pozneje so Vergiglio Fantuzzi, Walter Kulterer in Virgiglio Zuani preplezali Italijansko smer (III-IV, 600 m), severozahodni raz Votlega vrha, nato pa je Loška stena dolga leta samevala.

V petdesetih letih so Marjan Perko, Rozman in Tone Valič opravili prečenje stene (III-IV, 500 m) od Votlega vrha proti Morežu, leta 1965 so Franc Buman, Boža Gorjanc, Jernej Koritnik, France Malešič in Franc Papler splezali Direktno varianta (V+/V-, 300 m) v Votlem vrhu, v Briceljku leta 1975 pa Božo Krivic in Emil Tratnik Idrijsko (VI, A3/IV-V,

1 Skalna pregrada nad Loško Koritnico

Foto: Andrej Stritar

2 Loška Koritnica s Kotove špice

Foto: Peter Strgar

1000 m) in leto kasneje Alijevo (V+, 1100 m), če omenimo samo nekatere, nato pa je sledil pravi razcvet novih smeri v osemdesetih letih. Stečina v Bavhu (V-VI, A1, 450 m, Edo Kozorog, Igor Škamperle), Znamenje ob poti v Votlem vrhu (VI, A2, 750 m, Rado Fabjan, Igor Škamperle, Igor Mezgec) je posvečena Nejcu Zaplotniku, Novogoriška v Briceljku (V+/IV-V,

Dolina Bavšica

Nekoliko odmaknjena od glavne ceste je dolina Bavšica, stisnjena med strmo jugovzhodno pobočje Loške stene in severnimi vesinami grebena med Bavškim Grintavcem in Svinjakom. Slikovito ravno zeleno dolino je pred davnimi časi oblikoval ledenik, naokrog ležijo razmetani balvani, urejene senožeti in kamnite ograde pa kažejo na sledove človeka. V naseljih Spodnje in Zgornje Bavšice ležijo značilne hiše bovško-trentarskega stavbnega tipa (etažna, vrhhlevna stanovanjska poslopja z zunanjimi stopnišči in "gankom" z značilnimi strmimi strehami pretežno iz 19. stoletja). Še največ prebivalcev je imela Bavšica leta 1931, zaradi težkega življenja pa se je veliko domačinov izselilo in domačije samevajo. Med Spodnjo in Zgornjo Bavšico stoji tudi več kot 170 let star Matijev čebelnjak, ki so ga popolnoma obnovili bovški čebelarji in kaže na nekdanji pomen čebelarstva na tem območju.

1100 m, Peter in Pavel Podgornik), Skrita žalost v Oblici (V, A1/IV, 300 m, Rado Fabjan, Igor Škamperle), Beli labod (VI-/IV-V, 450 m, Rado Fabjan, Igor Škamperle) so nekatere med njimi. Severozahodna stena je svoj drugi razcvet doživela v devetdesetih letih, ko se je odela v sneg in led. Veliko število težkih novih smeri in ponovitev je "delo" Tadeja Goloba, v desetletjih pozneje pa je mlajša generacija več kot uspešno nadaljevala delo prejšnjih plezalcev. Loška stena pozimi je še vedno velik izziv!

Z nasprotni strani grebena so vrhovi kljub strmim travnatim vesinam sicer nekoliko

Slapovi

V dolini Loške Koritnice iz severozahodnega pobočja Loške stene na dan privrejo vode, ki padajo preko sten, kaskad, z mahom prekritih skal, dolbejo svojo pot v ozkih soteskah, se razpršijo na milijone kapljic, na katerih se lomi sončna svetloba in ki se končno izlijejo v Koritnico. Slapovi, nekateri znani in imenovani, drugi brez imen, pozimi tudi pomrznejo in tvorijo ledne skulpture. Največja znamenitost v dolini so slapovi Fratarice. Spuščajo se skoraj tisoč metrov v dolino: Zelena kača, Kralj Matjaž, Mali Drsnik, Veliki Drsnik (visok 111 metrov, verjetno najvišji slap v TNP in tretji po višini v Sloveniji), Parabola (48 m, celotno območje domačini imenujejo V skokičih), Katedrala ... so le nekateri od menda devetindvajsetih.

laže dostopni, še vedno pa se gibamo v svetu zelo zahtevnega brezpotja. Ravno tako je celotno prečenje grebena zelo

3 Bavšica z Bavškega Grintavca, na desni je Loška stena. Foto: Peter Strgar

4 Del severnega kraka Loške stene: v ospredju Bedinji vrh, zadaj Votli vrh, Morež in Briceljki Foto: Peter Strgar

5 Južni krak Loške stene, z desne: Morež, Briceljki, Oltarji, Vrh Rup, Oblica in Vrh Krnice Foto: Vladimir Habjan

6 Slap Parabola na Fratarici Foto: Franci Horvat

7 Log pod Mangartom Foto: Franci Horvat

Trdnjava Kluže

V bližini globoke soteske Koritnice (Korita Kluže) in strmih sten Rombona, ki prepadajo tik nad cesto, stoji mogočna trdnjava Kluže. Ob tem pomembnem strateškem prehodu so Benečani v drugi polovici 15. stoletja zgradili leseno trdnjavo za obrambo pred Turki. Prvo kamnito zgradbo je postavil župan in poveljnik Bovca Georg Philip von Gera leta 1613 (kamnita tabla z grbom graditelja). Bila je požgana in porušena leta 1797 v Napoleonovih vojnah. Današnja, skoraj nespremenjena podoba, je trdnjava dobila v letih 1881–1882 pod Avstro-Ogrsko. Poimenovali so jo Flitscher Klause (Bovške Kluže). V prvi svetovni vojni je bil v njej sedež avstro-ogrske garnizije tik za frontno črto, Avstrijci so bili dobro zavarovani pred italijanskim obstreljevanjem. V drugi svetovni voji je še zadnjič spremenila svojo podobo, saj so zaradi lažjega prehoda zavezniške vojske s ceste odstranili obrambni zid z vhodnim portalom. Danes je v trdnjavi Kluže postavljena stalna muzejska zbirka, trdnjava je znana turistična točka in v poletni sezoni tudi kulturno središče.

zahtevno brezpotje. Skupaj z domačini iz Loga pod Mangartom je leta 1909 Tuma opisal prečenje z Vrha Rup do Plešivca in isto leto opravil še prečenje z Vrha Krnice do Moreža z domačini iz Bavšice.

Pod Loško steno

Spustimo se z vrhov Loške stene še v dolino. Po ledeniški dolini Loške Koritnice na severozahodu teče reka Koritnica, na kateri sta tudi dve mali hidroelektrarni, MHE Koritnica in MHE Možnica, tik pred trdnjavo Kluže pa je Koritnica izdolbla globoka korita. Edino večje naselje Log pod Mangartom sestavljajo Spodnji in Gornji Log ter zaselki Loška Koritnica, Možnica in Pustina s hišami bovškega alpskega tipa. Naselje je bilo nekoč pomembno prometno stičišče, ki je živelo tudi od rudnika svinca in cinka v Rablju, v današnjem času postaja zanimiva turistična točka z župnijsko cerkvijo sv. Štefana iz 18. stoletja in stropnimi poslikavami Ivana Groharja, cerkvijo lurške Marije božje, vojaškim pokopališčem iz prve svetovne vojne in trentarsko muzejsko zbirko. Naselje je

Trdnjava Kluže Foto: Franci Horvat

leta 2000 močno prizadel zemeljski plaz drobirskega toka Stože, ki je močno spremenil okolico. Za eno od izhodišč smo si izbrali zatrep Loške Koritnice oziroma spodnji rob opuščene Koritniške planine, kjer je pomembno križišče planinskih poti za Mangart, Jalovec, Plešivec ...

Steno bomo spoznali od blizu in občutili njeno razsežnost z vzponom na ruševnato Planinico, ki leži globoko pod Oblico, ali z vzponom v čudoviti amfiteater s slapovi pod Briceljkom ali pa z vrha Ruševe glave, od koder bomo lepo videli severni krak ostenja.

Na jugozahodu Loško steno oklepata dolina Bavšica s Planinskim učnim središčem Bavšica in dolina Bala, ki se stopničasto zložno dviguje proti prevalu Čez Brežice. Tu vodi markirana pot skozi zapuščen zaselek Logje in planino Bala do lovske kočice. Označena pot se nadaljuje proti neizrazitemu sedlu Prevala in razpotju, z desne se nam priključi pot skozi sotesko Dolič. Zložno vzpenjanje

informacije

Dostopi do izhodišča: Iz osrednje Slovenije se na izhodišča lahko s severa pripeljemo po gorenjski avtocesti, ki jo zapustimo pred karavanskim predorom, se skozi Kranjsko Goro in Rateče pripeljemo v Italijo in pred Trbižem zavijemo levo na prelaz Predel. Po cesti se skozi Strmec spustimo do Loga pod Mangartom. Tu pred naseljem zavijemo levo v zatrep doline Loške Koritnice (izhodišče za Plešivec) ali pa nadaljujemo skozi Log pod Mangartom. Pri odcepu ceste desno v dolino Možnico je izhodišče za Planinico. Vožnjo nadaljujemo ob Koritnici do trdnjave Kluže (izhodišče za Vrh Krnice) ali pa pred trdnjavo zavijemo levo v dolino Bavšico do Zgornje Bavšice (izhodišče za Briceljko).

Z juga se lahko pripeljemo po primorski avtocesti, ki jo zapustimo v Logatcu, in nadaljujemo skozi Idrijo, Tolmin, Kobarid in Bovec do Kluž. Druga možnost, nekoliko daljša, pa je dostop po primorski avtocesti do Ajdovščine, skozi Novo Gorico do Tolmina in po zgoraj opisani poti do Kluž.

Literatura: Jože Drab: *Julijske Alpe: Skupini Mangarta in Jalovca*. PZS, 2015.

Tine Mihelič: *Julijske Alpe*. PZS, 2009.

Andrej Stritar: *Julijske Alpe. Gore nad Sočo*. Sidarta, 2006.

Vladimir Habjan: *Brezpotja*. Sidarta, 2009.

Milenko Arnejšek - Prije: *Grebeni slovenskih gor*. Muzejsko društvo Škofja Loka, 2007.

Gregor Kresal: *Zimski vzponi*. Sidarta, 2007.

Miha Žužek, Janko Merše, Metod Perme: *Sto slapov v dolini Loške Koritnice*. Župnijski urad Ljubljana Dravlje, 1998.

Henrik Tuma: *Planinski spisi*. Založba Tuma, 2000.

Spletne strani: <http://www.kluze.net>
<http://www.primorskestene.com/koritnica/loska-stena>
<http://www.logpodmangartom.si>

Zemljevidi: *Jalovec in Mangart*, PZS, 1 : 25.000; *Bovec-Trenta*, Sidarta, 1 : 25.000; *Bovec, turistična karta občine*, Geodetski inštitut Slovenije, 1 : 40.000; *Triglavski narodni park*, PZS, 1 : 50.000; *Julijske Alpe, zahodni del*, PZS, 1 : 50.000; *Julijske Alpe, Vzhodni in zahodni del, Triglavski narodni park*, Sidarta, 1 : 50.000.

po travnati Lanževici in zadnji strm vzpon na sedlo Čez Brežice lahko zaključimo ali nadaljujemo na levo na Plešivec ali na desno na Škrbino za Gradom in do Zavetišča pod Špičkom.

Naj na koncu omenimo še tisto, kar poleg miru in tišine največkrat (po)iščemo na vrhovih – to je razgled. Pogled na južna strma in travnata pobočja Mangarta, na skalnati Jalovec, greben Pelcev in Pihavcev pred njim, Bavški Grintavec, Rombon in Jerebico, ter nenazadnje tudi na delo človeških rok, cesto na prelaz Predel, bo zagotovo povabilo, da se v ta konec še vrnemo. Tine Mihelič je zapisal: "Semkaj pride človek res samo na obisk in tako naj se tudi obnaša!" 📍

Vrh Krnice, 2234 m, iz Kluž

Julijske Alpe

Vrh Krnice je najvišji vrh južne verige Loške stene in je s kotanjo Mala Krnica (zato tudi takšno ime) lepo viden iz Bovške kotline. Na goro ne vodi nobena pot, še najdlje pride lovška

stezica iz Kluž čez gozdno pobočje, imenovano Izgora. Zaradi nizkega izhodišča je višinska razlika, ki jo moramo premagati do vrha, res velika (okoli 1800 metrov). Če upoštevamo,

da se večinoma gibamo po brezpotju, da je iskanje prehodov lahko tudi zamudno, da je smer pristopa na južnih pobočjih, ko je lahko poleti precej vroče, potem nam je jasno, da gre

za velikopotezno turo, kjer moramo biti tako tehnično kot tudi kondicijsko dobro podkovani. Zhašili se bomo v odročnem in divjem svetu, kjer tudi prelet orla ne bo prav nič neobičajen.

Vrh Krnice Foto: Vladimir Habjan

Zahtevnost: Zelo zahtevno brezpotje. Ves čas vzpona je zahtevna orientacija, v vršnem delu je tudi tehnično zahtevno (pleznanje I. stopnje težavnosti). Pozor na kače. Potrebna je dobra telesna pripravljenost. Priporočljivo je varovanje ali spremstvo vodnika.

Oprema: Običajna oprema za visokogorje, čelada, vrvi za varovanje in nekaj tehnične opreme.

Višinska razlika: Približno 1800 m.

Izhodišče: Trdnjava Kluže ob cesti Log pod Mangartom—Bovec, 529 m. WGS84: N 46,362255, E 13,589142

Časi: Kluže—Vrh Krnice 5–6 h

Sestop 3 h

Skupaj 8–9 h

Sezona: Od junija do oktobra.

Vodniki: Jože Drab: *Julijske Alpe:*

Skupini Mangarta in Jalovca. PZS,

2015; Tine Mihelič: *Julijske Alpe.*

PZS, 2009; Andrej Stritar: Julijske

Alpe. Gore nad Sočo. Sidarta, 2006;

Bricelj, 2346 m

Julijske Alpe

Bricelj je najvišji vrh Loške stene in stoji približno sredi grebena. Čeprav je najvišji, z bavške strani ne izstopa posebej iz reliefa vršnega grebena, malce bolj pa s koritniške. Na goro je svoje čase vodila edina markirana pot v Loški steni, ki pa je danes opuščena,

vendar se ji še vedno da slediti. Poleg severnega vrha Plešivec velja Bricelj za najbolj obiskan in lahko dostopen vrh tega gorovja, vseeno pa moramo biti v zgornjem delu, kjer je tehnično malce zahtevnejše, previdni, pa tudi megla nam ne sme ponagajati. Na pot

se podajmo v času cvetenja, saj bomo imeli kaj videti.

Zahtevnost: Zahtevna neoznačena pot. V vršnem delu je zahtevna orientacija. Pozor na kače. V zgodnjem poletju so v zgornjem delu možna

snežišča. Potrebna je dobra telesna pripravljenost.

Oprema: Običajna oprema za visokogorje, v zgodnjem poletju cepin in dereze.

Višinska razlika: Približno 1650 m.

Bricelj (najvišji), desno Morež, levo Oltarji Foto: Peter Strgar

Vladimir Habjan: *Brezpotja*. Sidarta, 2009; Milenko Arnejšek - Prle: *Grebeni slovenskih gora*. Muzejsko društvo Škofja Loka, 2007.

Zemljevidi: *Jalovec in Mangart*, PZS, 1 : 25.000; *Bovec-Trenta*, Sidarta, 1 : 25.000; *Bovec z okolico*, Geodetski inštitut Slovenije, 1 : 25.000; *Triglavski narodni park*, PZS, 1 : 50.000; *Julijske Alpe, zahodni del*, PZS, 1 : 50.000; *Julijske Alpe, Vzhodni in zahodni del, Triglavski narodni park*, Sidarta, 1 : 50.000.

Vzpon: Nad Klužami ob cesti v smeri proti Bavšici na levi strani poiščemo neoznačeno lovsko stezico. Sprva v zaraščenem svetu vodi prečno proti levi, višje pa čez strmo pobočje v desno. Čez strmi gozdni hrbet stopimo na uravnavo in nekaj naprej do kraja, imenovanega Izgora, 1032 m, (v bližini skromen studenec), kjer je opuščena koča. Nadaljujemo prečno proti desni do drugega gozdnatega hrbta. Z njega zavijemo v levo in pri razcepu (možic) desno. V ključih se vzpnemo čez strmo pobočje in spet dosežemo gozdni hrbet pri kraju, imenovanem Naklo

(v bližini je lovski bivak Okrogla, na Naklu, 1350 m). S tega mesta se nam razkrije pogled na naš cilj, globoko spodaj je dolina Bavšica. Čez škribino stopimo v bolj travnat in razgleden svet, čez katerega se vzpnemo do malega razgledišča. Čaka nas bolj razgiban in tudi zahteven svet. Za robom je ostra travnata škribina, za njo pa se sleme spremeni v oster skalnat greben (na levi je velika dolina Krnica). S škribine

zavijemo po travah 30 metrov niže do malega melišča, od koder nas sledi stezice in rdeče lise na skalah povedejo za rob in spet navzgor. Višje prečimo v desno, pod grebenom nam pomaga še lovška jeklenica. Čez travnate poljane dosežemo razgledno sedlo (okoli 1700 m), kjer sledi stezice izginejo. Pred nami je Mala Krnica, kjer je pod vrhom Kobile, 2000 m, prehod v vršna pobočja. Pod Mala Krnico po strmih travah pod stenami

prečimo v desno do gruščnate grape, po kateri se vzpnemo do malega skoka (I, rdeče oznake). Nad njim plezamo skozi Malo Krnico po ne prestremem skalovju in višje pridemo na prostrane vršne travnike in po travnatem grebenu dosežemo Vrh Krnice. Razgledi so prostrani in nas bodo navdušili.

Sestop: Sestopimo po poti vzpona.

Vladimir Habjan

Bricelj, 2346 m

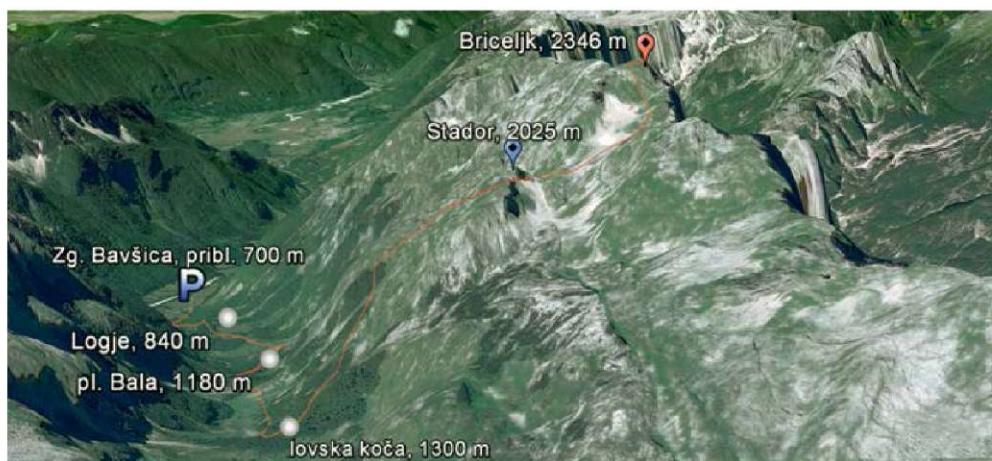
Izhodišče: Parkirišče v Zgornji Bavšici, 700 m. WGS84: N 46,369796, E 13,629887
Sem se pripeljemo po cesti, ki pri trdnjavi Kluže zavije v dolino Bavšica.
Časi: Bavšica—Bricelj 4,30—5 h
Sestop 3 h
Skupaj 7,30—8 h

Sezona: Od junija do oktobra.

Vodniki: Jože Drab: *Julijske Alpe: Skupini Mangarta in Jalovca*. PZS, 2015; Tine Mihelič: *Julijske Alpe*. PZS, 2009; Andrej Stritar: *Julijske Alpe. Gore nad Sočo*. Sidarta, 2006; Vladimir Habjan: *Brezpotja*. Sidarta, 2009; Milenko Arnejšek - Prle: *Grebeni slovenskih gora*. Muzejsko društvo Škofja Loka, 2007.

Zemljevidi: *Jalovec in Mangart*, PZS, 1 : 25.000; *Bovec-Trenta*, Sidarta, 1 : 25.000; *Triglavski narodni park*, PZS, 1 : 50.000; *Julijske Alpe, zahodni del*, PZS, 1 : 50.000; *Julijske Alpe, Vzhodni in zahodni del, Triglavski narodni park*, Sidarta, 1 : 50.000.

Vzpon: S parkirišča v Zgornji Bavšici gremo po kolovozu v severni smeri mimo korita z vodo do steze.

Markacijam sledimo mimo razpotja desno v ključih strmo navzgor vse do opuščene vasi Logje, 840 m. Hoja po travnikih med kamnitimi ograjami in gozdiki je prav prijetna. Čez naslednjo strmejšo stopnjo, ki nakazuje ledeniško dolinico med Stadorjem na desni in skalnatim grebenom z Briceljka na levi, imenovano Med vrhovi. Po meliščih med balvani in travami se v loku vzpnemo v desno do sedla Predelna, kjer je prehod v smeri proti Morežu. Tu

obrne ostro levo, kjer stopimo na neoznačeno stezico. Po njej se vzpenjamo sprva skozi gozd, višje pa čez vse bolj travnat svet, imenovan Pečane, do travnatega slemena. Po njem dosežemo dolinico med Stadorjem na desni in skalnatim grebenom z Briceljka na levi, imenovano Med vrhovi. Po meliščih med balvani in travami se v loku vzpnemo v desno do sedla Predelna, kjer je prehod v smeri proti Morežu. Tu

zavijemo levo proti kotanji. Za Briceljkom (možna snežišča). Čez melišča pridemo v strmejši del, čez katerega spretno vodi stezica na travnato gredino (mestoma izpostavljeno). Po njej nadaljujemo v levo do gruščnate grape in višje žleba (možen sneg). Nad njim se svet položi in kmalu stopimo na travnati vrh na desni.

Sestop: Sestopimo po poti vzpona.

Vladimir Habjan

Plešivec, 2184 m, iz Loške Koritnice

Julijske Alpe

Plešivec je zadnji vrh v verigi Loške stene na njenem severovzhodnem koncu. Čeprav najlaže dostopen vrh v Loški steni, nam tura prikaže mogočnost in odročnost Loške stene, poleg tega pa nas še bogato nagradi z veličastnimi razgledi:

nasproti sta veriga Pelcev in lepoteč Jalovec, v bližini je skupina Mangarta, pa Jerebica in Kanin ter v ozadju ostrice Zahodnih Julijcev ... Prav posebej nas navduši zastrašujoča stena pod nami, ki pada več kot tisoč metrov

globoko skoraj v dno Koritnice. Tura bo kombinacija markirane (zahtevne zavarovane poti) in nezahtevne neoznačene poti. Izhodišče vzpona bo tokrat severna stran, čeprav se da na goro priti tudi skozi Bavšico in Balo.

Zahtevnost: Zelo zahtevna zavarovana pot, nezahtevna neoznačena pot. Pozor na kače. Potrebna je dobra telesna pripravljenost.

Oprema: Običajna oprema za visokogorje, čelada, oprema za samovarovanje.

Travnati Plešivec, za njim Jalovec Foto: Vladimir Habjan

PLANINSKI VESTNIK | SEPTEMBER 2015

Planinica, 1531 m

Julijske Alpe

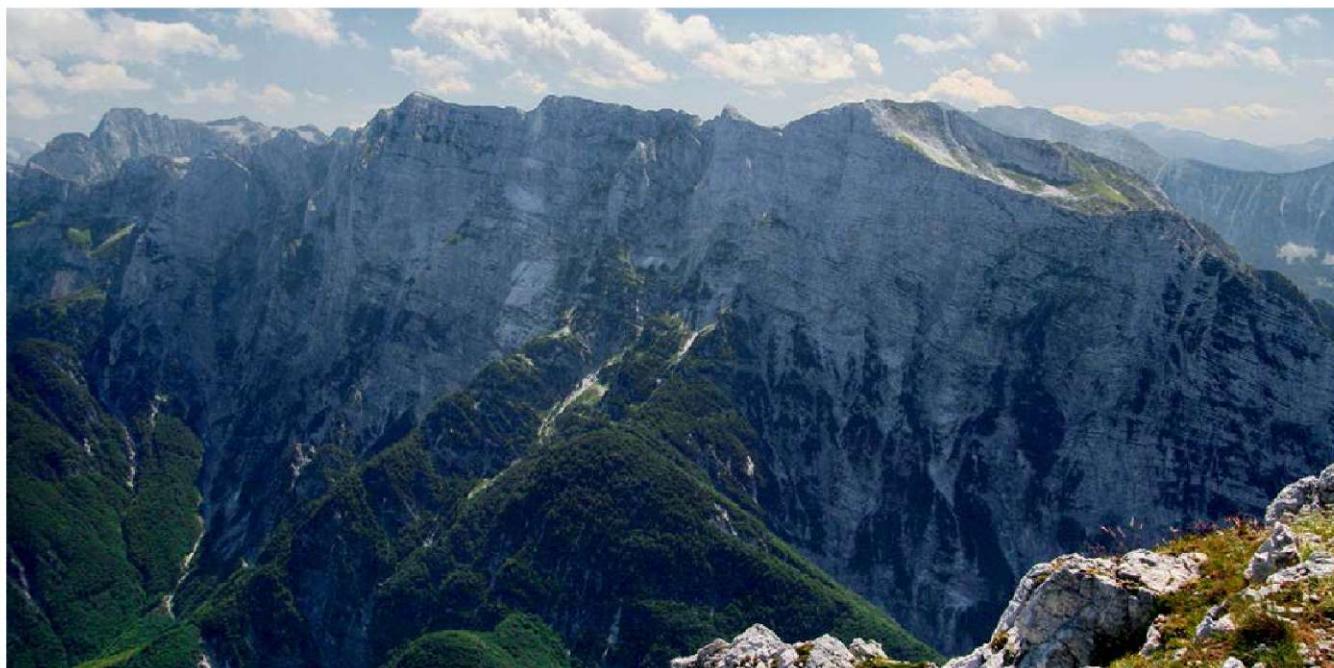

Zakaj k mogočni in veličastni Loški steni z vrsto zahtevnih in prestižnih vrhov predlagamo vzpon na skromni vršiček Planinica v zahodnem delu

Loške stene nad Koritnico, ki komajda doseže vznožje strmih sten te gorske pregrade? Ravno zato, da jo bomo z njenega samotnega vrha lahko

občudovali v vsej njeni lepoti in veličini. Vzpon, ki ga bomo opravili v slabih treh urah, nas bo skozi zanimiv in redko obiskan gorski svet pripeljal

v predverje "velikana", od koder bomo imeli kaj videti. Prednost vzpona je tudi dejstvo, da ga lahko opravimo izven glavne sezone, pozno pomladi

Gozdnato sleme Planinice pod Oblico; slikano z vrha Jerebice Foto: Vladimir Habjan